

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 498 ■ 17 Eylül 2014 ■ Fiyatı: 1 TL.

**ABD bombalarına
hayır!**

**İŞİD'i Ortadoğu
halkları yenecek**

Bir kez daha savaşa hayır!

Solun bir kesiminin NATO gibi bir savaş aygıtından medet umar hale gelmesi çok tehlikeli bir eğilim. HDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ın ABD'nin IŞİD'e karşı kurduğu savaş koalisyonunda Türkiye'nin de aktif rol almasını talep etmesi daha da tehlikeli.

HDP her türden ABD müdahalesine kategorik olarak karşı bir parti. Bu partinin şimdi ABD'nin savaş koalisyonunun parçası olmayı savunması kabul edilemez.

Felluce katliamının sorumlusundan IŞİD'e karşı insanî yardım beklemek büyük bir hata. Bu, para babalarından fakirliğe karşı mücadele etmeyi beklemek kadar hayalci bir yaklaşım.

Türkiye'de sol uzun zamandır savrulup duruyor. Bu savrulmanın temel nedeni, AKP analizlerinin ve AKP'ye karşı mücadele taktiklerinin baştan sona yanlış, ulusalcı bakış açısıyla belirleniyor olması. Ulusalcı bakış açısı aynı zamanda İslamofobik öğeleri de besliyor, depreştiriyor. Kuşkusuz, Demirtaş'ın açıklamaları bu çerçevede değerlendirilemez.

HDP cumhurbaşkanlığı seçimi döneminde ulusalcı sosyalistlerin yaklaşımıyla arasındaki farklılığı tümüyle belirgin hale getirdi.

Bu durum, HDP'nin derhal düzeltmek zorunda olduğu bir açıklama yapmış olduğu gerçeğini değiştiriyor.

Savaş karşıtları ABD müdahalesinden yana olamaz.

Savaş karşıtları sorunun kaynağı olan ABD'nin sorunun çözüm mercii olabileceğini düşünemez.

Savaş karşıtları, AKP'nin dış politikasını eleştirmek için Türkiye'nin savaş koalisyonunun parçası haline gelmesini savunamaz.

Türkiye'de barış sürecini savunan, bunun için mücadele edenler, Ortadoğu'da işgalci NATO'yu göreve davet edemez.

Peki, IŞİD'e karşı ne yapacağız? Çaresiz miyiz? Hayır!

IŞİD'e karşı çözüm ABD müdahalesi değil. IŞİD'in çözümü Suriye'de yeni yeni inşa edilen birleşik mücadele. Çözüm, hem Esad diktatörlüğüne hem IŞİD saldırganlığına, ama aynı zamanda ABD gibi emperyalist ülkelerin bombardımanlarına karşı çıkan, barışı, halkların kardeşlik içinde birarada yaşamasını temel alan birleşik bir mücadele platformu kurmaktır. Bu platform, Türkiye'den Ortadoğu ve ABD'ye kadar bütün ülkelerin demokrasi güçlerini, barış güçlerini bir araya getirmeli. Her platform kendi ülkesinin egemen sınıfına, hükümetine karşı da mücadele etmeli. Her platform, Suriyeli sığınmacılarla, IŞİD'den kaçanlarla, IŞİD'in köşeye sıkıştırdığı insanlarla aktif bir dayanışma içine girmeli ve gerçek insanî yardımın koşullarının yaratılması için hükümetleri zorlayan küresel bir kampanya yapmalı.

Ankara'nın suyundan kötü kokular geliyor!

Geçen hafta Ankara'da musluklardan akan suyun rengi ve kokusu önemli bir tartışma konusu oldu. TMMOB'a bağlı meslek odaları Kızılırmak'tan gelen suyun yüksek oranda sülfat içerdiğini ve durumun muhtemelen bundan kaynaklandığını belirtti. Bu açıklamanın ardından sahneye çıkan Melih Gökçek, kameraların karşısında şebeke suyu olarak tanıttığı paketlenmiş suları içti. Elektroliz işlemi sonucu ortaya çıkan durumu suyun kalitesi olarak açıkladı. İshal vakalarının arttığı iddialarını reddetti ve bütün yaşananları kendine karşı art niyetli yaklaşımlar olarak gördüğünü söyledi.

Yalova da kalan 12 saatlik, 1 günlük sularıyla gündeme

geldi. Şimdilik sorunun taşıma derelerle, göletlerle çözüldüğü düşünülüyor. DSİ Yalova halkını suçlayarak normalin iki katı su tükettiklerini söyledi. Ancak asıl sorun on yıllarca yenilenmeyen su şebekesinden ve şehir altyapısından kaynaklanıyor. Şehirde günde 18 bin metreküp su tahakkuku yapılırken tüketildiği görünen su 55 bin metreküp. Yani günde 27 bin metreküp su boşa gidiyor.

Tüm bunların yanında bu kadar içme suyu sıkıntısı yaşanmasının iki temel sebebi var. Küresel ısınma sonucu kuraklık ve şirketlerin su kaynaklarını ele geçirerek satması milyonlarca insanın su sıkıntısı yaşamasına neden oluyor.

Ekonomide tehlike çanları

2008 küresel krizinden sonra bir türlü 2002-2007 döneminin yüksek büyüme hızlarına dönemeyen Türkiye ekonomisinde bir düşük büyüme rakamı daha geldi. Nisan-Haziran döneminde, ekonomi takvim ve mevsim etkilerinden arındırılmış rakamlara göre 2014'ün Ocak-Mart dönemine oranla %0.5 küçüldü.

Ahbab-çavuş kapitalizmi, işçi ölümleri üzerinde dört nala giderken, çalışanların emeklerinin karşılığının tam ödenmemesi geri tepiyor. Yüksek işsizlik ve çift hanelere varmasına ramak kalmış enflasyon tüketimi sınırlıyor. Tüketim ilk üç aylık dönem-

de %1.1 geriledikten sonra İkinci üç aylık dönemde de %0,4 azaldı. Tüketim azalınca, stoklar şişiyor. Stokların artması, karların realize olmadığı anlamına geliyor. Karlar düşünce özel yatırımlar da geriliyor. Özel sektör 2011'in ikinci yarısından beri yatırımlar konusunda çok isteksiz. Bu senenin Ocak-Mart döneminde yapılan yatırımlar 3 sene önceki seviyenin sadece beşte dördü kadar. AKP'nin politikalarından duyulan endişenin artması yatırımları azaltıyor.

İmalat sanayi daralırken, ekonominin lokomotifi olan inşaat sektörü de teklemeye başladı. Satılmayan ev sayı-

sı giderek artarken, inşaat sektöründe de hiç büyüme olmadı. Yılın geri kalanında bu tablonun değişmesi pek kolay gözüküyor. AKP'nin aldığı oylar ekonominin büyüme hızı ile çok alakalı. Bu durumda 2015 seçimlerinde AKP iktidarının işi daha zor olacak. Düşen büyüme hızını bir parça olsun hızlandırabilmek için iktidar başta kamu görevlilerinin ücretleri ve kamu harcamalarının artırılması olmak üzere her yolu deneyecektir. Gündemdeki hakimlere ve akademisyenlere zam haberlerine bu açıdan bakmakta ve bu zamların arkasındaki niyeti okumakta fayda var.

Kürtler Kürtçe konuşur

Kürt halkı, 2014-2015 eğitim yılını bir haftalık okul boykotuyla karşıladı. Anadilde eğitim talep edenler, ilkokuldan üniversiteye, beş gün boyunca derslere girmiyor.

Öte yandan Cizre, Diyarbakır ve Yüksekova'da inşa edilen okullarda, devletin hiçbir desteği olmadan Kürtçe eğitim verilecek.

Lice'de köylülerce Kürtçe eğitim amacıyla yapılan okulu yıkmak için askeri operasyon denendi. Halkın karşı çıktığı yıkımda, yaşanan kısa süreli çatışmanın ardından askerler geri çekildi.

Diyarbakır'daki Dibistana Seretayî a Ferzad Kemangar-Ferzad Kemanger İlkokulu'nun tabelası ise "kanunsuz" olduğu gerekçesiyle ilgililer hakkında yasal işlem başlatılacağına yönelik tehditlere rağmen asıldı.

Mardin Artuklu Üniversitesi (MAÜ) Yaşayan Diller Enstitüsü Kürdoloji Bölümü tezsiz yüksek lisans programından mezun olan Kürtçe öğretmeni adayları ise açlık grevi yapıyor. Kürtçe iki yıldır seçmeli ders, ancak bu sene yalnızca 18 Kürtçe öğretmeni atanacak. Mezun olan 1700'e yakın Kürtçe öğretmeni ise iki yıldır atama bekliyor.

Tüm bu örneklerde görüldüğü gibi, Türkiye devleti, çeşitli yollarla Kürtçe eğitiminin gerçekleşmemesi için elinden geleni yapıyor. Kimliklerinin tanınması için mücadele eden Kürt halkı ise eğitim alanında da adımlar atıyor. Çözüm sürecinin kalıcı ve adil bir barışla sonuçlanması için atılması gereken adımlardan biri, dileyen herkesin Kürtçe eğitim alabiliyor olması.

Bu sayıda katkıda bulunanlar: Canan Şahin, Faruk Sevim, Meltem Oral, Onur Devrim Üçbaş, Ozan Ekin Gökşin, Ozan Tekin, Özden Dönmez, Roni Margulies, Şenol Karakaş, Umut Mahir Özen, Volkan Akyıldırım.

Emperyalistler 'savaş' dedi

Emperyalist sistemin en önemli parçası olan ABD zor günlerden geçiyor. Irak ve Afganistan'da aldığı yenilgilerin, Arap Baharı'yla bölgedeki bir dizi müttefikinin devrilmesinin ve küresel ekonomik krizin etkisiyle tek kutuplu dünyanın hâkimi olmaktan çıkan ABD, Rusya ve Çin gibi yükselen yeni güç odaklarına karşı egemenliğini korumaya çalışıyor.

ABD Afganistan'daki askeri çöküşü yavaşlatmaya ve Irak'ta IŞİD'in yükselişini durdurmaya çalışırken, Rusya Ukrayna'da açıkça meydan okuyor. Rus yanlısı Yanukoviç'in iktidarı kaybetmesinden sonra Kırım'ı topraklarına katan Rusya, Donetsk ve Lugansk'ta silahlı ayaklanmaları destekledi. ABD'nin zayıfladığı bir dünyada Rusya ekonomik yaptırım tehditlerine rağmen Ukrayna, Gürcistan gibi ülkelere müdahale ederek etrafında oluşturulan çemberi kırmaya çalışıyor.

ABD'nin karşısında yükselen bir diğer güç ise Çin. Hızla büyüyen ekonomisini etki alanını genişletmek için kullanan Çin, Doğu Çin denizinde Japonya ile gerilimler yaşıyor.

Çok kutuplu dünya, büyük güçler arasındaki çelişkilerin hızla keskinleştiği daha istikrarsız ve bölgesel savaşların büyümesine çok daha açık.

4-5 Eylül'de Galler'de yapılan NATO zirvesinde, ABD ve AB bu gelişmeler karşısında kendi egemenliklerini korumak için daha saldırgan ve müdahaleci olmak yönünde bir dizi karar aldı. Savunma bütçelerinin ve Doğu Avrupa'daki NATO askerlerinin artırılması, Polonya'da askeri bir üs açılması kararları alındı. ABD bir taraftan da IŞİD'e karşı içlerinde Türkiye'nin de olduğu 10 ülkeden oluşan savaş koalisyonu kurmaya çalışıyor.

ABD Dışişleri Bakanı John Kerry'nin karşıdevrimin kalesi Suudi Arabistan ile darbeci Sisi rejimini ziyaret etmesi de koalisyonun niteliğini açıkça gösteriyor. ABD IŞİD'i bahane ederek Irak'ta kurduğu işbirlikçi rejimin çökmesini engellemek için savaş açıyor

Katil geri dönüyor

ABD'li generaller IŞİD'i kısa sürede bitirmenin imkansız olduğunu söylüyor. ABD Başkanı Barack Obama, askeri harekate üç yıl süre biçiyor.

ABD emperyalizmi için kovulduğu Irak'a bomba yağdırmak ve bölge ülkeleri savaştırmaya çalışmak 34 yıldır değişmeyen bir politika.

ABD Saddam Hüseyin'i savaştırıyor

1979'da İran'da ABD'nin büyükelçiliği basılırken Washington'un gözde ortağı Şah Rıza Pehlevi rejimi devrildi. İktidarı ele geçiren Mollalara karşı ABD, Irak ordusunu silahlandırdı ve İran'a savaş açtırdı.

1980-1988 yılları arasında Irak, İran'la savaştı. Dörtte üçü İranlı olmak üzere 1 milyon kişinin hayatını kaybettiği bu kanlı savaşta ABD, Ortadoğu'da o günkü favorisi olan diktatör Saddam Hüseyin'in BAAS rejimini destekledi.

Dost Saddam düşman oluyor

ABD desteği ile daha da saldırganlaşan Saddam Hüseyin 1990'da Halepçe'de kimyasal gaz kullanarak çoğu çocuk ve kadın beş bin Kürdü katletti. Amerika ve NATO bu katliama seyirci kaldı. Ancak dünyanın beşinci büyük kara ordusuyla petrol zengini Kuveyt'i işgal ve ilhak edince emperyalizm devreye girdi.

Baba George Bush'un liderli-

ğinde 34 ülkeden oluşan emperyalist koalisyon ile Irak arasında 1991'de gerçekleşen savaşta beş bini sivil ezici çoğunluğu Iraklı 37 bin kişi öldü. Dünya TV'lerden kesintiye uğramayan ABD hava bombardımanı ile tanıştı.

Saddam Hüseyin rejimi ayakta kalmak için ateşkesi kabul etti. Irak, Kuveyt'i ilhak etmekten vazgeçirilerek ağır savaş tazminatlarına mahkum edildi. Bu tazminatlar rejim tarafından iki savaşın yaralarını saramamış halka fatura edildi. Anlaşmanın en önemli maddesi Irak'ın silahsızlandırılmasıydı.

ABD ve koalisyon güçleri, 1991'den itibaren ateşkes koşullarını denetlemek adına Irak üzerinde bir cendere kurdu. Birleşmiş Milletler silah denetçileri düzenli faaliyeti başladı. Daha birkaç yıl önce Batı ile iyi ekonomik ilişkiler kurmaya çalışan Saddam Hüseyin, küresel finans kurumları ve ekonomik abluka ile cezalandırıldı. Rejimi elinde tutan azınlık zenginlik içinde yaşarken ABD ambargosu ve yaptırımları Irak halkını her geçen gün daha da fakirleştirdi.

Sistemik bombardıman

1998'in son günlerinde ABD Başkanı Bill Clinton emriyle ABD ordusu Irak'ı 4 gün bombardımana tuttu. Washington Saddam rejiminin BM silah denetçilerinin faaliyetlerini engellediği ve kitle imha

silahları ürettiğini gerekçe gösteriyordu. Gıda karşılığı petrol anlaşması sürerken 2003'e kadar ABD her hafta düzenli olarak Irak'ı bombaladı.

Dokuz yıl süren işgal

ABD Başkanı George W. Bush, 2003'te Irak'ın dünya için büyük bir tehdit haline geldiğini ileri sürerek, kitle imha silahları ürettiğinin belgelendiğini ilan etti. dokuz yıl süren savaş ve Irak'ı ortaçağ öncesi koşullara geri döndüren bombardıman bir yalan üzerine kurulmuştu.

Bir milyondan fazla Iraklı'nın ölmesinin ardından ABD ordusu 2011'de gerek Irak'taki direnişi gerekse Amerika ile dünyada savaş karşıtı tepkilerin büyümesi ile çekip gitmek zorunda kaldı. Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada ABD savaş uçakları Irak'a geri dönerek 148 bomba atmıştı.

ABD kimle savaşacak?

Son 34 yılının 17'si filen savaşta, dokuz yılı işgalde, geri kalanı savaş ve ambargo koşullarında geçen Irak için şimdi de Barack Obama üç yıl istiyor.

Fırat ve Dicle nehirlerinin büyük bölümünü kontrol altında tutup, Mezopotamya'yı içine alan ve Suudi Arabistan ile Ürdün sınırlarına varan bir bölge IŞİD denetiminde.

Suriye'nin en büyük kenti Halep'in 40 kilometre ötesin-

den Irak'ın en büyük kenti Bağdat'ın 40 kilometre yakınına varan Sünni bölgeyi yöneten IŞİD, Türkiye'nin 18 kilometre ötesinde YPG ve ÖSO ile savaşıyor.

Suriye'nin petrol merkezleri Rakka ve Der Zor ile Irak'ın önemli petrol bölgeleri Musul ve Beyci'i elinde tutan IŞİD bir Sünni koalisyonu. Aralarında Saddamcılarının da bulunduğu Sünni egemen sınıfı adına, soykırım ve katliamla ulus-devlet kuruyor.

ABD emperyalizmine ve işbirlikçisi Irak hükümetinin ayrımcılığına tepki gösteren Sünni kitleler IŞİD'i desteklediği için ABD "hemen yenemeyiz" diyor.

ABD yine sivil öldürecek

Obama, IŞİD'in adım adım abluka altına alınacağı ve toprak kaybının zaman içinde daraltılacağını söylüyor. Bu çok geniş bir coğrafyanın bombalanacağı anlamına geliyor.

IŞİD bir düzenli ordu değil. Küçük gruplar halinde kontrol ettikleri bölgenin her yerine dağılarak gerilla savaşı sürdürüyor. Askeri hedeflerle sivil hedeflerin ayırd edilmesi mümkün değil. Bombardıman 1,5 milyon insanı savaşta yitirmiş Irak'ta daha fazla sivilin ölmesi anlamına geliyor. Irak tarihi gösteriyor ki ABD tarafından atılan her bomba, öldürülen her bir sivil IŞİD'e verilen toplumsal desteği güçlendirecek.

Türkiye NATO'dan çıkmalıdır

“ABD'nin kendi stratejik çıkarlarını korumak için yaptığı ve sonucunda bir kısım Ezidi'nin IŞİD'den kaçmasını sağlayan hava saldırıları bizleri yanıltmamalıdır. Irak'ta yaşanan vahşetin asli sorumlusu, ABD ve müttefikleridir. Saddam döneminde Irak'a uygulanan ambargo nedeniyle beş yüz bin çocuk öldü. ABD işgali sonrası yaklaşık bir milyon insan öldürüldü, cezaevleri işkencehanelere çevrildi. Irak petrolleri işgalcilerin kontrolü altına girdi, halk ağır bir yoksullukla karşı karşıya bırakıldı.

ABD'nin desteği ile sekiz yıldır Irak'ta hükümet olan Maliki'nin dikta rejimi, eli yıldır Suriye'yi yöneten Esad diktatörlüğü, mezhepçi, anti demokratik, baskıcı politikaları ile IŞİD'in gelişmesinde en önemli rolü oynadılar.

Irak ve Suriye'deki, hatta tüm Ortadoğu'daki mezhepçi, baskıcı diktatörlükler yıkılıp, yerlerine demokratik, çoğulcu yönetimler kurulmadıkça, bölgedeki IŞİD benzeri örgütler yok olmaz.

Ortadoğu'da silahlı güç gösterilerine değil, şiddetsiz çözümlere ve barışa ihtiyaç vardır. IŞİD'e karşı mücadele bölge halkları tarafından yürütülmelidir. ABD'nin ve NATO'nun kirli sicilleri düşünüldüğünde, IŞİD'e karşı, ABD/NATO operasyonu tercih edilemez.

ABD ve NATO öncülüğünde Ortadoğu'da yapılacak askeri bir operasyon meşru değildir. Türkiye bu operasyona katılmamalı ve lojistik destek vermemelidir. Türkiye NATO'dan çıkmalıdır.

Ortadoğu'daki ABD, Rusya, NATO vb. kaynaklı tüm askeri üs ve tesisler başta İncirlik olmak üzere kapatılmalıdır. Ortadoğu, silahsız, nükleersiz, kimyasız, barış içinde halkların bir arada yaşadığı bir bölge olmalıdır.

Türkiye sınırlarından IŞİD ve benzeri örgüt militanlarının geçiş yapması engellenmelidir. Türkiye sınırları, savaştan ve zulümden kaçan sivillere açılmalı, onlara sığınmacı statüsü verilmeli, insanca yaşam koşulları sağlanmalıdır.”

Yıldız Önen

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu Yürütme Kurulu adına - 14 Eylül 2014

NATO saldırısı çözüm olamaz

IŞİD binlerce sivil infaz eden, Hristiyanları, Ezidileri, Şiilerin yanında kendisine destek vermeyen Sünnileri de katleden, farklı dinsel grupların ibadethanelerini havaya uçuran, kadınlara tecavüz eden, karşı devrimci mezhepçi bir katliam örgütü.

Ele geçirdiği bölgelerde hayatın her alanında kendi hâkimiyetini kuruyor ve kendi dışında bir örgütlenmeye izin vermiyor.

IŞİD'in katliamlarına tanık oldukça onun bir an önce “nasıl olursa olsun” durdurulması gerektiğini düşünmek doğal.

ABD ve diğer emperyalist güçler de tam da bu noktada IŞİD'i durduracaklarını ve bölgeye “insani yardım” yapacaklarını söyleyerek öne çıkıyorlar.

On yıllardır milyonlarca insanı öldüren, diktatörleri destekleyen ABD utanmadan bölgeye barış getirebileceğini anlatıyor. Ancak IŞİD yukarıda belirtildiği gibi tam da ABD'nin bölgeye müdahaleleri sonucunda güçlenmiş bir örgüt.

ABD'nin Irak'ta giriştiği ve sayısı şimdiden 150'yi geçen hava saldırıları, Sünnileri IŞİD'e daha çok yaklaştıracak, IŞİD'in antiemperyalist bir güç olduğu yanılışmasını güçlen-

direcek.

Bölgedeki boğazlaşmayı engelleyebilecek, IŞİD'i durdurabilecek olan tek şey, bölgedeki tüm demokratik güçlerin birleşik mücadelesidir.

IŞİD'i devrimci güçler yenecek

Geçtiğimiz hafta YPG ve ÖSO'nun başını çektiği sekiz muhalif grubun oluşturduğu ortak eylem merkezi bu açıdan önemli bir adım.

Ancak yalnızca mezhep veya milliyet farklı gözetmeyen birleşik bir işçi mücadelesi mezhepçiliği kalıcı olarak durdurabilir.

Hem ABD'ye hem de diğer emperyalist odaklara karşı Iraklı yoksulların çıkarlarını koruyabilir.

Böyle bir hareketin potansiyelleri 2011'de Arap Baharı'nın bir parçası olarak yolsuzluğa, işsizliğe ve kamu hizmetlerinin yetersizliğine karşı yapılan gösterilerde, 2012-2014 yıllarında yapılan Maliki karşıtı eylemlerde ortaya çıkmıştı.

Irak'ı IŞİD'den kurtaracak olan da ABD bombaları değil, halkların ortak mücadelesi olacak.

IŞİD'i durduracak güçler, Suriye ve Irak'ın içinde: YPG, ÖSO ve 2012'de grevler yapan Irak işçi sınıfı.

Küresel savaş makinası özgürlük getirmez

HDP'den de ABD müdahalesine yeşil ışık yakan açıklamalar geldi. HDP'nin uluslararası ilişkilerden sorumlu MYK üyesi Van Milletvekili Nazmi Gür “Esasında bir askeri örgüt olan NATO'dan özgürlükçü, demokratik bir yaklaşım zaten beklenemez. Ama en azından NATO üyesi ülkelerin ve bizatihi NATO'nun IŞİD belasını sonlandırmak, engellemek ve nihayetinde bir tehdit olmaktan çıkarmak için daha aktif bir rol, daha etkin bir mücadele, Kürtlerle de doğrudan işbirliği gerekiyor” dedi.

Selahattin Demirtaş ise “İle de Türkiye bir kara operasyonuna girişsin demiyoruz ama IŞİD ile ilgili tüm politikaları-

nı değiştirmeli ve bu vahşi yapıyla mücadele edecek koalisyona aktif bir şekilde destek sunmalıdır” diye konuştu.

NATO soğuk savaşta SSCB'ye karşı antikomünist bir birlik olarak kuruldu. NATO ve ona bağlı olan kontrgerilla örgütlenmeleri pek çok ülkede gerçekleşen

darbelerden faşist hareketlerin desteklenmesine, sosyalist yapıya uygulanan baskıdan pek çok suikastte kadar halka karşı işlenmiş bir çok suçun sorumlusu.

1989'da Sovyetler Birliği'nin çökmesinin ardından yeniden yapılanan NATO Kosova'ya, Afganistan'a, Irak'a ve Libya'ya saldırılar-

da bulundu. Dünyadaki barış hareketinin en önemli taleplerinden biri de NATO'nun dağıtılması. Türkiye'deki savaş karşıtları da uzun yıllardır Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını ve İncirlik hava üssünün kapatılması gerektiğini savunuyor.

Kürt özgürlük hareketine bugüne kadar koşulsuz destek vermiş ve “kendi” devletlerinin savaşına katılmayı reddedip “kendi” hükümetlerinin yenilmesi için mücadele etmiş biz Türkiyeliler sosyalistler, ABD-NATO'nun yeni Irak savaşını ve emperyalizmin Ortadoğu'ya taarruzunu desteklemeyiz; hükümete 'savaşa gir' çağrısı yapmayız. Emperyalizm barış getirmez.

Afganistan'da NATO'nun yerle bir ettiği köy.

İnsani yardım değil emperyalist müdahale

ABD müdahaleleri hiçbir zaman barış getirmedir. ABD'nin tarihi başka ülkelere yapılan askeri müdahalelerin, milyonlarca sivilin katledilmesinin de tarihidir.

ABD'nin İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda Hiroşima ve Nagazaki'ye attığı atom bombaları yüzbinlerce kişiyi öldürdü.

953'te İran'da demokratik yollarla seçilmiş Musaddık yönetiminin devrilmesine yardımcı oldu.

1961'de Küba'yı işgal edip Castro'yu devirme çabası başarısızlıkla sonuçlandı.

Vietnam savaşında kullandığı kimyasal silahlar ve bombalamalar yüzbinlerce kişinin ölmesine neden oldu.

Irak'a yönelik yürütülen ve ilaç ambargosunun da dâhil olduğu ekonomik ambargo Irak halkı topyekün cezalandırdı yaşam koşullarının kötüleşti.

ABD bu kez insani yardım için hareket ettiğini söylüyor. Kamuoyu desteği toplamak için kullanılan insani yardım argümanı bir yalandan ibaret.

ABD ne Bosna'da katliama uğrayan Bosnalıları kurtar-

mak için hareket etti, ne de Afganistan'da Burkalı kadınları özgürleştirdi.

Afganistan'da yüzbinlerce kişi öldü, Kosova'da yüzlerce sivil NATO bombardımanında öldürüldü.

Bugün de ABD'nin oluşturulmaya çalıştığı koalisyonunun amacı halkları kurtarmak değil ABD hegemonyasını onarmak. Azınlıklar katledildikten sonra ABD'nin bombardımana başlaması, Suriye'de Esad rejimi 200 bin kişiyi öldürürken kılıcı kıpırtmadığı bunun kanıtı.

haftanın yorumu

Şahlanan işçi sınıfı?

İşçi sınıfı şaha mı kalktı?

Şöyle bir bakınca, sınıf mücadelesinde bir hareketlenme, işyerlerinde bir kıpırdanma var diye düşünmek mümkün sanki.

Beltaş, Halkalı inşaat işçileri, Şişecam, Kocaeli'de ağaç işçileri, Greif, maden işçilerinin Soma sonrasında irili ufaklı direnişleri, Adliye çalışanları, Kent Gıda işçileri...

Ve bu ayın 24'ünde KESK ve Kamu-Sen'in eğitim sendikaları birlikte bir günlük grev yapacak.

Hepsinin koşulları birbirinden farklı: Greve katılan işçi sayısı; greve katılan işçilerin işyerindeki toplam işçi sayısına oranı; sendika olup olmaması ve, varsa, sendikanın gücü; kazanma ihtimalinin küçüklüğü veya büyüklüğü...

Hepsi farklı, bazıları küçük ve başarısız, ama iki üç ay gibi bir sürede bu kadar işçi eylemi olması bir şeyleri işaret ediyor olmalı. Veya olabilir.

Olup olmadığını önümüzdeki dönemde göreceğiz.

Eğer olursa, işyeri temelli mücadelelerde önemli bir yükseliş yaşanmaya başlarsa, işçi sınıfının ciddi kazanımlar elde etme şansı ne kadar?

Geleneksel kahramanlık edebiyatını bir kenara bırakırsak (ve lütfen bırakalım), işçi sınıfı böyle bir mücadele dönemine çok büyük sorunlar ve dezavantajlarla giriyor. Bunları görmezden gelmek, üzerlerine eğilmemek kazanım şansını azaltacaktır.

En temel sorun, örgütlülük düzeyinin belki de tüm zamanların en düşük düzeyinde olması. Sendikalı işçi oranı yüzde 10'un altında.

Dahası, bu yüzde 10 da en az yedi ayrı konfederasyona bağlı sendikalarda örgütlü. Yani birlikte davranma yeteneği, bir işkolunun bütünü kapsayan eylemler yapma olasılığı çok düşük.

Demek ki, her eylemde, sağcı solcu demeden herkesi dahil etmek, konfederasyon farkı gözetmemek, herkesi sendikaya üye yapmaya çalışmak gerek.

İkinci sorun, mücadele düzeyi çok uzun zamandır çok düşük olduğu için, işyerlerinde deneyimli sendikacı işçilerin, büyük müca-

delere girmiş ve kazanmış işçilerin, ne yapmak gerektiğini bilen işçilerin az olması.

Bu sorunun bir unsuru da, şu anda orta yaşlı olan bir işçinin tüm çalışma hayatı boyunca tanık olduğu hemen hemen tüm grevlerin çaresiz, kazanma şansının olmayan, işyeri çalışanlarının küçük bir azınlığını kapsayan grevler olması. Grev denilince beş kişinin sekiz ay boyunca kahramanca sesler çıkarıp aç kalmasını anlayan bir işçi, belli ki mücadele çağrılarını çok da heyecanla karşılamayacaktır.

Bu sorun, ancak mücadele sürecinde aşılacak. Yeni ve genç bir kuşak öne çıkacak, işyerlerinde yeni işçi önderleri, yeni sendika temsilcileri yetişecek.

Bu süreç boyunca, memleketin bütün sosyalistleri ellerinden geldiğince sürece dahil olmaya çalışacak. Elbette olacaklar ve olmaları gerekir.

Ama nasıl olacaklar?

Bir greve yardıma giden sosyalistin ilk işi, temel işi, en önemli işi, o grevin kazanması için çabalamaktır. Para toplamak, greve katılmayan işçileri ikna etmeye uğraşmak, başka işyerleriyle ilişkiler kurulmasına çalışmak, başka işyerlerinde dayanışma eylemleri örgütlemeye çalışmak.

Sosyalistin işi, sendika yönetimini ele geçirmek, sendikayı bölüp solcu bir sendika yaratmak, işçilerin abartılı, radikal, sosyalizan ve kazanılma şansı olmayan talepler ileri sürmesini sağlamak, küçük bir işyerinde sosyalizme doğru adım atmak değildir. Bir an önce polisle çatışmak ve böylece hükümeti teşhir etmek değildir.

Grevin kazanması için çabalamaktır.

Çünkü yenilen her grev, aylar boyu eziyet çekip sonra da işsiz kalan her grup işçi, bir sonraki grevin çıkmamasına ya da zorlaşmasına yol açar. Moral bozar. Mücadele azmini köreltir.

Hükümeti teşhir edecek, zayıflatacak olan, işçilerden başka herkesin katıldığı, çatışmalı küçük gösteriler değil, yükselme ihtimali olan grev dalgasıdır. Gözlerimiz orada olmalı.

Roni Margulies

DSİP: Katil ABD, Irak'tan defol!

Türkiye'de savaş karşı hareketin öncüsü olan ve Kürtlere karşı savaşta "kendi" hükümetlerinin yenilgisi için mücadele eden Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'nin Eşbaşkanları Meltem Oral ve Şenol Karakaş, emperyalizmin yeni Irak taaruzuna dair şunları söyledi:

"Ortadoğu'da şiddetin bütün tarihi, Batı emperyalizminin müdahaleleriyle doğrudan ilişkili.

Geçtiğimiz haftalarda 2 bini aşkın Filistinliyi katleden İsrail, "kafa kesme" konusunda IŞİD'i geride bırakan Suudi Arabistan, Mısır'daki binlerce kişiyi katleden Sisi cuntası, ABD'nin bölgedeki en önemli müttefikleri.

Irak ise on yıllardır ABD tarafından savaşa sürüklenmiş, kana bulanmış, mezhepçilikle paramparça edilmiş bir ülke.

1980'lerde sekiz yıl süren Irak-İran savaşında, ABD, diktatör Saddam Hüseyin'i destekledi. Daha sonra Körfez Savaşı'nda ABD liderliğindeki uluslararası koalisyon Irak'a saldırdı. 1990'lar boyunca ülkeye ambargo uygulandı. 2000'lere yaklaşırlrken yine ABD bombardımanları başladı. 2003'te ABD liderliğinde emperyalizm ülkeyi fiili olarak işgal etti. Tüm bu savaşlarda milyon-

1 Mart 2003, Ankara'da Türkiye'nin savaşa girmesini engelleyen miting.

larca Iraklı hayatını kaybetti.

Şimdi, bir ayı aşkın süredir, ABD uçakları Irak'a 150'den fazla hava saldırısı gerçekleştirdi. Bundan sonraki müdahalelerin de, daha öncekiler gibi, Iraklıları IŞİD'den kurtarmak ve özgürleştirmek için yapılabileceği söyleniyor.

IŞİD, Arap devrimlerinin geri çekildiği süreçte; Suriye'de halk hareketinin sıkışmışlığını aşamadığı, Irak'ta 2012 sonunda başlayan barışçıl protesto dalgasının şiddetle ezildiği, Mısır'da devrimin askeri darbeye bastırıldığı karşıdevrimci dalganın bir ürünü olarak güç kazandı.

Sayılsız infaza imza atan bu mezhepçi örgütün yükseldiği koşulları, Batılı ülkeler başta olmak üzere farklı uluslararası güçlerin çıkardıkları savaşlar ve destekledikleri rejimler yarattı.

IŞİD'in durdurulmasının yolu, Ortadoğu halklarının mücadelesiyle bu tablonun bir kez daha ters yüz edilmesidir.

IŞİD'in var olmasını sağlayanlar, onu yok edemezler.

Dünyanın dört bir yanında savaşlara ve işgallere imza atan NATO, karanlık ve kanlı bir geçmişe sahiptir. Sayısız provokasyon ve katliam gerçekleştirmiş bir savaş örgütüdür. NATO'nun önderliğindeki askeri müdahale, Irak'a daha fazla ölümden başka bir şey getirmeyecektir.

Ortadoğu halklarıyla dayanışmak için bölgede barış, eşitlik ve özgürlük isteyen herkesi, bu emperyalist koalisyonun müdahalelerine karşı mücadele etmeye çağırıyoruz.

Türkiye'de, 2003 işgalinden önce devasa bir savaş karşıtı hareketi örgütleyerek tezkerayı durdurmuştuk.

Savaşın efendilerini bir kez daha yenebiliriz.

AKP, bu savaş koalisyonunun parçası olmayı reddetmemelidir. Türkiye derhal NATO üyeliğinden çıkmalıdır. -13.09.2014"

Tekirdağ Antikapitalist Forum

10 Ekim (Cuma) -

18.00 - 20.00: **Soma'dan önce, Soma'dan sonra AKP ve neoliberalizm**
Konuşmacılar: Çağla Oflas, Doğan Gülşen, Ferda Keskin, Yavuz Sabancı

11 Ekim Cumartesi

Saat 13.00: **Suriyeli sığınmacılar kardeşimizdir**

Konuşmacılar: Emine Uçak, Roni Margulies, Muhammed Almahmoud, Ozan Tekin, Yassin Al Haj Saleh

Saat 15.00: **Özgürlük isteyenlerin zamanı/Yeni bir sol ihtiyacı**

Konuşmacılar: Hasan Fehmi-Sinan Özbek-Ümit İzmen

Saat 17.00: **Barışa omuz verelim**

Konuşmacılar: Ömer Faruk Gergerlioğlu-Garo Paylan-Meltem Oral

Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır

Nasıl oluyor da Orta Doğu'da IŞİD'e karşı 40 ülkenin yan yana gelerek oluşturduğu bir savaş koalisyonunu ve NATO gibi bir savaş örgütünü sol örgütler davetiye çıkarıp destekleyebiliyor? Yine nasıl oluyor da 2011 yılından itibaren Orta Doğu'da milyonlarca insanın hayatı pahasına sokağa çıkarak, grev örgütleyerek, meydan işgal ederek verdiği devrimci mücadele kimi solcu örgütler tarafından birer komplo gösterisi muamelesi görüp aşağılanabiliyor? Nasıl oluyor da büyük yığınların sokakta verdiği radikal mücadele yerini parlamento endekslisi eski devlet partilerinin kirli koalisyonlarına umut bağlar hale gelebiliyor? Yığınların mücadelesine güvenmeyen ve bu mücadeleden kaçıp toplumu ve sistemi yukarıdan aşağıya yeniden tasarlamaya bel bağlayan "sosyalistler" 18. yüzyıldan beri komplocu, elitist, planlamacı, ütopyacı, ikameci fikirlerle işçi sınıfı ile burjuvazinin tarihsel düşmanlığında hep sol gösterip sağ vurdular.

Çoğunluğun hareketi

Bugün yeni gibi görünen çoğu fikir aslında kapitalizmin kendisi kadar eski. Ezilenlerin kurtuluşunu çelik çekirdek gerilla gruplarına, güçlü devletlerin ordularına, reformist partilere ya da eğitilmiş devlet bürokratlarına havale eden siyasi çizgiyle işçi sınıfının eylemliliğini teorisinin merkezine alan Marksizm hep mücadele halinde oldu. Hal Draper'in Sosyalizmin İki Ruhunu (1966) broşüründe aşağıdan sosyalizm olarak isimlendirdiği gelenek bugün de doğru bir perspektife sahip olmanın tek yolu. Aşağıdan sosyalizm kavramı özgürlük ve demokrasi tartışmalarında bir etiketten çok daha fazlası. Modern kapitalizmin yarattığı çelişkilere verilen 200 yıllık tepkiler içinden devrimci olan çizgiye ait mücadele anlayışının özeti. Bu anlayışın temelinde Marks ve Engels'in Komünist Manifesto'da belirttiği gibi dönüşümün merke-

zinde işçi sınıfının eylemliliğinin kendisinin olması yatıyor. Kurtarıcıların, teknokratların, elitist otokratların, orta-sınıf "aydınların," "ilerici askerlerin," uluslararası koalisyonların ya da sivil bürokratların değil ancak işçi sınıfının kendi mücadelesinin ezilenler lehine sonuçlanacak bir değişimi getirebileceği fikri. Bugüne tercüme edersek IŞİD'e karşı verilecek mücadelenin ancak ve ancak ezilen yığınların kendi ürünü olabileceği fikri. AKP'ye karşı mücadeleyi eğitilmiş bir grup aydınının değil bizzat AKP'ye oy veren geniş işçi yığınlarının verebileceği fikri. Marks ve Engels Komünist Manifesto'da şöyle yazar:

"Daha önceki tüm tarihsel mücadeleler azınlıklar tarafından ya da azınlıkların çıkarına verilen mücadelelerdir. Proleterya hareketi ise büyük çoğunluğun, büyük çoğunluk çıkarına bilinçli, bağımsız hareketidir. İçinde bulunduğumuz toplumun en alt katmanını oluşturan proleterya resmi toplumun tüm üst katmanlarını fırlatıp atmadan kendisini yükseltmez."

Fransız Devrimi ve 1848 devrimleri arasında geçen zamanda ortaya çıkan sosyalist fikirler aşağıdan mücadeleye bakmaktan çok uzaktı. Babeuf gibi sosyalistler "Eğitici diktatörlük" tezleriyle komplocu bir elitizmi savunurken Saint-Simon gibi sosyalistler "endüstriyel gelişimin potansiyellerine" dikkat çekerek iyi bir bürokratik-teknokratik planlama ile herkesin refahının artacağını söylüyorlardı. Engels'in Bismark'ın devlet destekli kapitalizmini öven sosyalistlere verdiği yanıt çok öğretici:

"Bismark endüstriyel işletmeleri devlet mülkiyetine geçirmeye başladığından beri sahte bir sosyalizm anlayışı doğdu. Bu anlayış kimi zaman dalkavukluğa uzanan bir yozlaşma ile tüm devlet mülkiyetini, hatta Bismark'ın dahil, sosyalist ilan ediyor. Eğer bütün endüstrisinin devlet tarafından devralınması sos-

yalistçe ise, o zaman kesinlikle, Napolyon ve Metternich (tutucu Avusturya başbakanı) sosyalizmin kurucuları arasında sayılmalıdır."

Robert Owen gibi ütopyacılar ise "iyiliksever zenginlerin" kapitalizmin acı çelişkilerini kaldıracığını iddia ediyorlardı. Bugünün "iyiliksever" NATO ordusunun "terör" tehdidini ortadan kaldıracığını anlatanlara benzer bir ütopyacılıkla. Marksizm bu çarpıtılmış sosyalizm fikirleriyle çatışarak doğdu. Bu teorik savaş işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesinden beslendi. 1844-48 yıllarındaki işçi devrimlerinde kurulan barikatlar Marksizmin tüm yukarıdan sosyalizm sapmalarına karşı kurduğu barikatlarla biçimlendi. Yani aşağıdan hareketin gücünü gören Marks, işçi sınıfının eylemliliğini teorize etti. Aşağıdan sosyalizm anlayışı açısından bir diğer sıçrama 1871 Paris Komünü ile geldi. İşçi sınıfının verili devleti devralarak değil onu parçalayıp kendi devletini kurarak kapitalizmi yıkabileceği anlayışı aşağıdan mücadelenin öğrettiği en önemli ders oldu. Bu dönemde yine elitist ve otoriter bir hatta savrulan Proudhon ve Bakunin'in anarşizmi ile Marksizm mücadele etti. "Politik özgürlük değil, politikadan özgürlük" anlayışı iki sınıfın karşı karşıya geldiği devrimci mücadelede yol gösteren ve mücadeleye yardımcı olan bir anlayış değil egemen sınıfla uzlaşan bir yere düşüyordu. Bugün hareket içinde sıkça rastladığımız otonomcu kimi fikirler politikadan bağımsızlaşarak radikal bir özgürlük anlatısı sunsa da işçi sınıfının kapitalist devletle her günkü mücadelesine politik silahlar sunamaz.

Reformizm

Bir başka yukarıdan sosyalizm anlayışı 1912'de 1 milyon üyesi ve 4 milyon seçmeni olan Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin kalbinden çıktı. Ferdinand Lassalle tarafından kaleme alınan ve SDP'nin

kuruluş bildirgesi olan Erfurt programından beri devletçi - Marks'ın ifadesi ile Bonapartist- bir çizgide olan bu parti toplumun devrimci dönüşümünün yerine devletin yardımı ile sosyalizmin yavaş yavaş inşasını parti politikasının merkezine koydu. Kitleler bu süreçte devrimci birer özne değil devlet üzerinde baskı yaratacak seçmen kitlesiydi. Eduard Bernstein'in adına revizyonizm dediği ama aslında Marksizm'den tamamen kopuş anlamına gelen bu tezleri hala tüm dünyada var olan reformist sol partiler tarafından savunulmakta. Kautsky inşacı olduğu bu anlayışı çok iyi özetliyor:

Politik mücadelemizin amacı bugüne kadar ne idiye yine odur: parlamentoda çoğunluğu ele geçirmek suretiyle devlet iktidarının ele geçirilmesi ve parlamentonun devlet içinde yönetici konuma yükseltilmesi. Kesinlikle devlet iktidarının yıkıma uğratılması değil. Bu devletçi çizgi SDP'nin Alman devletini 1. Dünya Savaşı'nda savaş bütçesini onaylayarak desteklemesi ile milliyetçilikle taçlandırıldı. Rosa Luxemburg, parti içindeki bu reformist çizgiyle en sert savaşan Marksistti ve devletçi-şoven reformizmin bizzat kendisi tarafından katledildi.

Stalinizm

Bir başka yukarıdan sosyalizm anlayışı ise 1917 Rus devriminin yalnız kalması ve iç savaş sonucunda ekonomik açıdan gerilemesi sonucunda iktidarı ele geçiren Rus bürokrasisinin temsilcisi Stalin tarafından inşa edildi. Nasıl 2. Enternasyonalci revizyonistler Marksizm ismini kullanarak Marksizmi terk ettilerse, Stalinizm de Marksizm ve Leninizm kavramlarının içini boşaltarak bürokratik bir azınlık diktatörlüğü kurdu. 1928'de grevleri yasakladı ve milyonlarca işçiyi çalışma kamplarına gönderdi. Parti içi muhalefeti katletti. 1800'lerin başından beri ütopyik sosyalistlerin ve bürokratik kolektivistlerin hayalini kurduğu plan-

lamacı diktatörlüğü kurdu. Devlet, uluslar arası alanda rekabet eden kapitalist bir aygıt olarak yeniden inşa edildi. Marksizmin manifestoda yerle bir ettiği azınlıkçı-devletçi anti-tezler Stalinizmin laboratuvarında hayat buldular. Tek ülkede sosyalizm anlayışı Marksizmin emperyalizm teorisini de katletti ve bugün üçüncü dünya milliyetçiliğiyle buluşmuş çarpık anti-emperyalizm anlayışının temelini attı. Esad diktatörlüğünün ilericisi olduğunu anlatan "sosyalistler" Esad, Nasser, Suharto, Sandinistler, Castro ve Mao emperyalizme karşı devlet planlamacılığı kullanarak işçi sınıfı lehine rejimler oluşturdukları iddiası ile çoğunluğu babadan oğula geçen tek parti diktatörlüklerini savunuyorlar.

Aşağıdan sosyalizm anlayışı kitlelerin kendi eylemini merkeze aldığı için ekonomik mücadeleyi özgürlük ve demokrasi mücadelesi ile birleştirebilir. Marks'ın 170 yıl önce yaptığı bu idi. Bugün iki yüzyıllık mücadelenin dersleri hala güncel. En önemlisi, yığınların eylemi olmadan demokrasi olamaz. Demokrasinin olmadığı bir rejim ise ister burjuvazi, ister bürokrasi olsun bir azınlık adına geniş yığınları eziyor demektir. İkincisi, işçi sınıfının kendi mücadelesinin olmadığı bir hareket kapitalist sınıfın kurumlarını parçalayamaz. Rosa Luxemburg 1918-19'da şöyle yazıyordu:

"Sosyalizm mücadelesi kitleler tarafından verilmelidir; kapitalizmle göğüs göğüse, her fabrikada, her proleterin işverenine karşı vereceği bir mücadele olmalıdır. Sosyalizm ne yasalarla ne de, ne kadar sosyalist olursa olsun bir hükümet tarafından kurulamaz. Sosyalizm kitleler tarafından yaratılmak zorundadır. Kapitalizmin zincirleri, üretildikleri yerde kırılmak zorundadır. Sosyalizm ancak bu şekilde kurulabilir."

Eğitim emekçileri 24 Eylül'de grevde!

KESK'e bağlı Eğitim Sen ve Kamu-Sen'e bağlı Türk Eğitim-Sen, eğitimde artan sorunlara, kadrolaşmaya ve ayrımcı politikalara karşı 24 Eylül günü greve çıkıyor.

İki sendikanın genel başkanları yaptıkları ortak basın açıklamasında, diğer eğitim sendikaları da eylemlerine destek vermeye çağırıldı.

Hükümetin eğitim konusunda attığı adımlar, torba yasalar ve değiştirilen yönetmelikler, eğitim emekçilerinde bir

huzursuzluk yaratıyor.

TEOG skandalı, öğrencilerin İmam Hatip okullarına yönlendirilmesi, hükümete yakın durmayan sendikalara üye emekçilerin rotasyona uğratılması ve eğitimin bilimsellikten uzaklaştırılması grev kararının alınmasının başlıca sebeplerini oluşturuyor.

Eğitim-Sen Genel Başkanı Kamuran Karaca, biriken sorunların hükümet ve Milli Eğitim Bakanlığı tarafından dikkate alınmaması yüzünden

grev kararı almaya mecbur kaldıklarını bildirdi.

Eğitim-Sen, Türkçe ve Kürtçe hazırladığı bildirimlerde demokratik, laik, parasız, bilimsel eğitim, performans ve angarya değil kurallı çalışma, rotasyon ve sürgünlere dur demek, zorunlu din derslerine dur demek, siyasi kadrolaşmaya dur demek, cinsiyetçi eğitime dur demek, 4+4+4'e hayır demek ve anadilde eğitim hakkı için tüm eğitimcileri greve çağırıyor.

Mücadelenin içinden

■ Van'da deprem sonrası İŞKUR kapsamında işe alınıp 2014 yerel seçimlerinden sonra işten atılan işçiler, Ankara'ya yürüyor.

■ DİSK Genel-İş üyesi BELTAŞ işçileri'nin CHP'li Beşiktaş Belediyesi'ne bağlı taşeron firmanın işten çıkarmalarına karşı başlattığı grev sürüyor.

■ Metal ambalaj üretimi yapan Crown Bevcan'ın Kocaeli Suadiye ve Osmaniye'deki fabrikalarında çalışan işçiler, toplu iş sözleşmesi görüşmelerindeki anlaşmazlık nedeniyle 26 Eylül'de greve başlıyor.

■ Şırnak'ta Cudi Dağı'nda tünel açma çalışmalarında çalışan 100'e yakın taşeron işçisi, 5 aydır ücretlerini alamadıkları için iş bıraktı.

■ İstanbul'da PTT Dağıtım ve Kargo bünyesindeki taşeron firmalar ASGÜN Turizm Teks. İnş. Oto. San. Tic. Ltd. Şti'de çalışan işçiler, iş bırakma eylemiyle gasbedilen ücretlerini aldılar.

■ Düzce'nin Cumayeri ilçesinde Kombassan Holding'e bağlı Anadolu Rulman fabrikası işçilerinin grevi ikinci ayını doldurdu.

■ 2004 yılından bu yana ücret, kıdem ve ihbar tazminatı alacakları bulunan Hema Dişli işçileri, adı değiştirerek Ankara Dişli Dövme Sanayi olan fabrika önünde direnişte.

Marx diyor ki...

Dine karşı ateist bir savaşım mı?

"Dini ıstırap, bir ve aynı zamanda, hem gerçek ıstırapın ifadesi hem de gerçek ıstırapa karşı bir protestodur. Din, ezilen yaratığın iç çekişi, kalpsiz bir dünyanın kalbi, ruhsuz koşulların ruhudur. Kitlelerin afyonudur."

Hegel'in Hukuk Felsefesinin Eleştirisine Katkı, Karl Marx - Frederich Engels

Dini duygu ve düşünceleri savaşılması gereken bir yanılsama olarak gören kaba

materyalistlerin ateist propagandasını reddeden Karl Marx, emekçi kitlelerin sahip olduğu inançların rolü ve işlevini kutsal kitaplara bakarak değil kapitalizmin gerçeklerinden yola çıkarak açıkladı.

Her gün yıkılıp yeniden yapılan, kuralların oyunun sahibi kapitalistler tarafından durmadan değiştirildiği bu toplumda, günde 12 saat çalışıp sadece biyolojik olarak varılmaya yetecek kadar ücret alan işçiler için dinin işlevini afyona benzetti.

Bugün yasadışı bir madde olan afyon, 20. yüzyılın ortalarına kadar insanların kullandığı en önemli ağrı kesiciydi. Şiddetli bir sancının kesilmesiyle gelen rahatlama gibi din yeryüzündeki cehennem yarattığı ıstırapları hafifleterek emekçi sınıfların ayakta kalmasını sağlıyordu.

Dinlerin önerdiği öbür dünyadaki cennet, bu dünyada gün yüzü görmeyen çalışan kitlelerin varoluşuna bir anlam kazandırıyor.

Karl Marx ve Friedrich Engels, milyonlarca işçiye ateist vaazlar vermeye kalkmadı. Dünyadaki acıların kaynağı olarak gördükleri kapitalizmin devrimci eleştirisini yaptılar.

İşçi sınıfını dindarlar ve din-

sizler olarak ikiye bölmediler. Her inançtan ve görüşten işçinin ortak taleplerini kazanmak için mücadele ettiler.

21. yüzyılda Ortadoğu'da devrim mücadelesi veren sosyalistler için Marx'ın dine yaklaşımını kavramak ve benimsemek son derece önemli.

Kendine marksist diyen elitist küçük burjuva yaklaşımlar, bölgede geri kalmışlığın, baskıcı rejimlerin, savaşların ve mezhep çatışmalarının kökeninin Arap toplumlarının dini ve dinin belirlediği kültür ile yaşam tarzından kaynaklandığını ileri sürüyor.

Marx'ın daha genç bir devrimciyken hesaplaşıp reddettiği kaba materyalizm bayrağını kaldırarak milyonların

ateist propagandayla eğitilmesini, bu başarısızlığı taktirde emekçi sınıflardan hiçbir şey beklenmemesini öneriyor, hatta dini fikirlere sahip kitleleri düşman olarak ilan ediyorlar!

Oysa 1905 ve 1917 Rus Devrimi'nden biliyoruz ki koyu dindar görüşlere sahip işçiler kendi eylemleriyle tarihin en demokratik iktidarlarını kurdu.

Dindar işçiler marksistlerin düşmanı değildir. Marksistler dinlere karşı değil kapitalizme karşı savaşır ve bu mücadelenin işçi sınıfının çoğunluğu tarafından zafere ulaştırılabileceğini bir an unutmazlar.

Volkan Akyıldırım

mücadelenin içinden

Torba yasanın getirdikleri ve götürdükleri

Geçen hafta TBMM'de kabul edilen torba yasada emekçileri ilgilendiren çeşitli konular var. Bunlar özetle:

■ Soma'da hayatını kaybeden işçilerin eş ve çocuklarına ölüm aylığı bağlanacak, ölen işçinin eş, çocuk veya kardeşlerinden birisine kamuda çalışma imkânı verilecek.

■ Linyit ve taşkömürü çıkartılan işyerlerindeki ücret, asgari ücretin iki katından az olamayacak.

■ Maden işyerlerinde çalışanlar için emeklilik yaşı 55'den 50'ye düşürülecek.

■ Maden işyerlerinde yeraltında çalışma süresi haftada 36, günde 6 saat olacak, bu süre yer üstü çalışması ile 45'e tamamlanacak. Maden işçileri ile ilgili yasa maddeleri 1 Ocak 2015'e kadar uygulanmayacak.

■ Taşeron işçilerin maaş ve yıllık izinlerinden, asıl işveren dolaylı olarak sorumlu olacak.

■ Sendikalar için işkolu barajı yüzde 1'e sabitlenecek.

■ Doğum izni 18 haftaya çıkarılacak.

■ Erişim sağlayıcı kuruluşlar, internete erişimin engellenmesi kararlarını en fazla 4 saatte yerine getirecek.

■ Mahkeme kararlarının gereğini yerine getirmeyen kamu görevlisi hakkında ceza soruşturması yapılamayacak.

■ Aile sağlığı merkezlerinde, aile hekimleri ve aile sağlığı elemanları ile Sağlık Bakanlığı ve bağlı kuruluşların personeline nöbet verilebilecek.

■ Kamu hizmetlerinin taşeronlaştırılmasının önü açılıyor, asıl iş, yardımcı iş tanımını Bakanlar Kurulu yapacak, kamu kurumlarında hizmet kiralaması yapılabilecek.

■ Ay içinde 10 günden az çalıştırılan işçiler için sadece iş kazası ve meslek hastalığı primi ödenecek. İşveren kısmi zamanlı çalışanların sağlık ve emeklilik primini yatırmak zorunda olmayacak.

Maddelerin bir kısmı işçiler için olumlu, ama bazıları çalışma yaşamında işçiler aleyhine köklü değişikliklerin başlangıcı olabilir. Özellikle kamu kurumlarında hizmet kiralamasının önünü açan madde ile on günden az çalışan işçiler için sağlık ve emeklilik sigorta primi yatırmayı zorunlu tutmayan maddeler tehlikeli uygulamalara öncülük edebilir. İşçiler ve sendikalar bu konuda uyanık davranmalıdır.

İş Güvenliği Zirvesi

Başbakan Davutoğlu, sendikalar ve patryonların katıldığı toplantı sonrasında, ölümlü iş kazalarında verilen cezaların artırılacağını, kurallara uyan işyerlerine ise ödül verileceğini açıkladı. Yaşanan iş kazalarının cinayet halini alması, sendikalar için uyarıcı olmalıdır. Hükümetin iş güvenliği ile ilgili atacağı her türlü adımını yakından takip etmek, atılması gereken adımlar konusunda sokakta eylem yapmak gerekir. Kitlese işçi hareketleri, iş cinayetlerine karşı çıkmak için en önemli mücadele yöntemidir.

Faruk Sevim

İklimi değil sistemi değiştirelim

Birleşmiş Milletler'de iklim görüşmeleri başlayalı 19 yıl oldu, yapılan 19 toplantıdan ciddi bir sonuç çıkmadı. 2015 yılında Paris'te Kyoto'nun yerine kabul edilmesi düşünülen uluslararası sözleşmenin yetersiz olduğu şimdiden oldukça yaygın bir görüş. ABD'nin önde gelen üniversitelerinden MIT'in yayınladığı rapora göre, ABD'nin bu anlaşmaya katılması çok önemli ancak ABD Senatosu'nda buna karşı aşılmaz bir engel bulunuyor. Yani gezegenin, 7 milyar insanın ve tüm canlı türlerinin kaderi,

ABD'deki 100 milyar dolar tarafından belirleniyor.

Geçtiğimiz sene 40 bin kişi ile ABD tarihinin en büyük iklim gösterisini düzenleyen aktivistler ise bu yıl çok daha iddialı hazırlanıyorlar. 1999'da Seattle'da antikapitalist hareketi başlatan birlik ve çeşitlilik ruhu, 21 Eylül'deki yürüyüş için de önemli ölçüde yakalanmış durumda.

20-21 Eylül'de BM İklim Zirvesi'nde dünya liderlerinin iklim değişikliğinin yıkıcı etkilerini önleyecek kararları almaları için gereken baskıyı oluşturmak üzere, New

York'ta ve tüm dünyada bugüne kadar yapılmış en büyük iklim eylemi planlanıyor: Halkın İklim Yürüyüşü.

New York'taki yürüyüş için 1100'ü aşkın örgüt, sendika ve grup bir araya gelirken, dünya çapında 130 ülkede 2200'den fazla etkinlik düzenlenecek. 300 ayrı okul veya fakülleden öğrenci grupları eyleme katılacak.

İklim değişikliği konusunda yayımlanan raporlarda yıllardır "geri dönüşü olmayan nokta"lardan bahsediliyor. Mevcut enerji politikaları devam ederse 2100 yılında

dünyanın 6 santigrat derece ısınabileceği tahmin ediliyor. "Kabul edilebilir" 2 santigrat derecelik ısınmayla sınırlı kalma hedefine ulaşmak bile dünya ekonomisinde hızlı ve geniş kapsamlı ekonomik dönüşümleri gerektiriyor.

Aşağıdan örgütlenecek kitle hareketlerle hükümetlere baskı yaparak iklim değişikliğinin yıkıcı etkilerini azaltmak mümkün. İklim krizini sona erdirmenin yolu ise gezegenin kaderinin patronların oluşturduğu azınlık tarafından belirlendiği sistemi yıkmaktan geçiyor.

KEG'e katılın!

20-21 Eylül tarihlerinde İstanbul'da Tütün Deposu'nda bir karşı zirve düzenleyen KEG, 2005 yılından beri iklim değişikliğine, nükleere ve kirli enerji politikalarına, gezegenin ve doğanın talanına karşı kampanyalar yürütüyor. Düzenlediği birçok miting ve eylemde on binlerce kişiyi sokağa çıkardı. Türkiye'nin Kyoto Sözleşmesi'ni imzalamasıyla sona eren kampanyaya imza attı.

AKP iktidarında enerji sektörü de 'altın çağ' yaşadı. Türkiye'deki en büyük ilk on şirketten altısı petrol ve elektrik şirketi.

Doğayı katleden AKP'ye karşı mücadeleye!

AKP hükümeti de tüm dünyanın liderleri gibi iklimi kurtaracak adımlardan kaçırıyor. Üstelik, yapılması planlanan termik santrallerin tamamlanmasında, Türkiye sadece artış hızı açısından değil, emisyon miktarları açısından da dünyada birinci sıraya yerleşecek. Son 50 yılın en kurak yılını yaşıyoruz. İstanbul'da hortumlar ve seller yaşanıyor. "Çevrecinin danskasıyım" diyen Tayyip Erdoğan'ın önderliğinde kıyıları, ormanları ve dere-leri talan ediliyor.

Gezegeni kurtarmak için AKP'nin kalkınma politikaları, kâr hırsı ve Yeni Türkiye'sinin önüne geçmeliyiz.

Tel: 0555 863 16 36
E-posta: kureseylemgrubu@gmail.com
www.kureseylem.org

sosyalizm sohbetleri

Terörist kime denir?

13 yıl önce Eylül ayında İkiz Kuleler'in çöküşünün ardından dönemin ABD Başkanı George W. Bush 'kötülüğe karşı iyiliğin devasa mücadelesini' ilan etmişti. Bugünkü ABD Başkanı Obama tarafından, henüz selevi kadar epik ifadelerle olmasa da benzer cümleleri işitiyoruz. Obama da tıpkı Bush gibi 'terörizme karşı savaş' ilan ediyor. 'Teröre karşı' yeni bir uluslararası askeri koalisyonu öncülük ediyor.

Üstelik 13 yıl önce emperyalist güçlerin Afganistan ve

Irak'a askeri müdahalesine karşı çıkan pek çok kesim bugün IŞİD'e karşı NATO müdahalesinin bölge halklarının kurtarıcısı olabileceğini düşünüyor. Fena halde yanılıyorlar.

IŞİD sivil halka yönelik katliam gerçekleştiren, halkı baskı, şiddet ve zor yoluyla sindirme yöntemleri kullanan bir örgüt. IŞİD'in eylemlerinin meşrulaştırılacak hiçbir yanı yok. 13 yıl önce El-Kaide'nin İkiz Kuleler'e yönelik saldırısının sonucunda da bir buçuk saat içerisinde yaklaşık üç bin

sivil ölmüştü. Ancak o zaman ABD'nin El-Kaide saldırısını gerekçe göstererek Afganistan'a savaş açmasına karşı çıkılabilmisti.

ABD'nin o dönem tüm dünya kamuoyunu ikna etmek için kullandığı argüman 'teröre karşı savaş'tı. 'Terör' söylemi, elbette Bush kabinesinin bir buluşu değildi. 'Terörizm' başlıca kamusal sorunlardan biri durumuna 1980'lerde geldi. Reagan yönetimi, 'uluslararası terörizmi' hedef tahtasına oturtturak bu tehlikenin "hür dünyaya" yönelttiği tehdit hakkında bir propaganda kampanyası başlattı. George W. Bush kabinesine düşen terörizm söylemini 'uygarlıklar çatışması' devrine uydurmak oldu.

Tüm devletlerin ve egemen

sınıfların 'terörizm' kavramını kullanması ideolojik bir tercihtir. Son otuz yılda 'terör' ve 'terörizm' tabirleri özellikle dünyanın 'egemenleri' tarafından daha sık dillendirilir oldu. İçerde toplumsal muhalefeti damgalayıp kriminalize etmenin, dışarıda ise askeri müdahalelerin meşrulaştırma kılıfı haline geldi. Reagan'dan Obama'ya 'teröre karşı savaş' ABD emperyalizminin içte ve özellikle de dış siyasette şevkle kullandığı bir argüman.

'Terörizm' tabiri Filistin'de direnenlerden IŞİD'e, Ferguson'da ırkçılığa karşı sokağa çıkanlardan PKK gerillalarına kadar her şeyin egemenler tarafından içine sokulduğu bir bohça haline geldi.

Afganistan ve Irak bombala-

nıp işgal edilirken bu 'terörizmle savaş' martavalına prim vermemiş ve emperyalist saldırganlığın karşısına dünyanın neredeyse bütün sokaklarında çıkılabilmistik. Dün yapmadığımız şeyi bugün yapıp 'terörizmle savaş' yemini yutacak değiliz. Dün El Kaide bugün IŞİD neredeyse dünyadaki tüm kötülüklerin ebesi olarak sunuluyor. Oysa bizler biliyoruz ki dünyadaki en büyük terörist, yani en güçlü 'yıldırma ve baskı mekanizması', Amerikan savaş aygıtıdır. Başka baskılara, başka yıldırmalara karşı mücadele etmek için önce terörizmin kaynağı ya da baş terörist ABD ile mücadele etmek gerekir.

Meltem Oral